

Arrest

nr. 342 081 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 11 oktober 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S. (..)

Voornaam: R. (..)

Geboortedatum: (..)1993

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op (datum).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 10.10.2025 werd er een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van heling.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 10.10.2025 sedert 3 jaar in België te zijn, maar kan dit niet aantonen. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 10.10.2025 in België te zijn omdat hij hier vrienden heeft en dat hij hier geen last heeft van de overheid en politie. Dit geeft betrokkene niet het recht om illegaal op het Belgische grondgebied te verblijven, noch de openbare orde te verstoren.

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 10.10.2025 niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er geen werk is in zijn land van herkomst en dat hij problemen heeft met Marokkaanse politie, zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 10.10.2025 werd er een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van heling.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van

betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.2. Op 11 oktober 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door PZ Antwerpen op 10.10.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S. (..)

voornaam : R. (..)

geboortedatum : (..)1993

geboorteplaats : /

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 10.10.2025 werd er een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van heling.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 10.10.2025 sedert 3 jaar in België te zijn, maar kan dit niet aantonen. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 10.10.2025 in België te zijn omdat hij hier vrienden heeft en dat hij hier geen last heeft van de overheid en politie. Dit geeft betrokkene niet het recht om illegaal op het Belgische grondgebied te verblijven, noch de openbare orde te verstoren.

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 10.10.2025 niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er geen werk is in zijn land van herkomst en dat hij problemen heeft met Marokkaanse politie, zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Wat het beroep tegen de bijlage 13 betreft:

Eerste middel – tegen het bevel om het grondgebied te verlaten: schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; en van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; Schending Art. 3 EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, is verzoeker sedert 2022 in België.

Verzoeker bevindt zich reeds 3 jaar in het land.

Op het moment van zijn arrestatie was verzoeker niet in bezit van een geldig paspoort/ geldig visum.

Verzoekers hele privé, gezins- en familielevens is hier gesitueerd; hij kent geen ander leven elders.

Echter verwijst verwerende partij eveneens naar het administratief dossier van verzoeker, dewelke een proces-verbaal dd. 10.10.2025 bevat, waarin wordt gesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van heling, doch dit is niet waar. Verzoeker heeft de Estep niet gestolen. Verzoeker heeft deze gekocht van de vorige eigenaar, in een handelszaak in (...) te Antwerpen, zoals hij zelf verklaarde in het PV. Hij heeft hiervan bewijs onder de vorm van een video daar hij het aankoopbewijs niet meer heeft. Het is al een jaar dat hij deze step reeds heeft aangeschaft. Deze step gebruikt hij om zich ermee te verplaatsen, vooral in het weekend om te aan voetballen. De handelaar heeft eveneens aangegeven dat de politiediensten ten allen tijden vragen mogen stellen.

Verzoeker heeft daarnaast duidelijk aangegeven dat hij niet wist dat de E-step gestolen was. Immers hij heeft de E-step nieuw aangekocht met de verpakkingendoos inbegrepen. Verzoeker verwijst verder naar de gegevens van een getuigen op het moment dat hij de Estep aankocht. Verzoeker werd op 16.10.2025 verhoord door de politiediensten, doch werd niet aangehouden.

Verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker een crimineel is. Dit is echter alles behalve waar. Verzoeker heeft verkaart dat hij niet wist dat de E-step en gestolen voorwerp zou zijn geweest. Hij heeft dit correct betaald aan de vorige eigenaar en dit ter goeder trouw.

Verder dient er te worden benadrukt dat verzoeker geen strafrechtelijk verleden heeft en of zich nooit schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten.

Daarbij wordt toepassing gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat gaat als volgt:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;]1

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.]

Verwerende partij is steevast van oordeel dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en verwijst hiervoor naar 1 proces-verbaal waarbij verzoeker expliciet verklaard heeft dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan feiten van heling.

Verwerende partij had dus naar de huidige situatie van verzoeker moeten kijken en de toetsing van 'een ernstig gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid' moeten beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker is geen enkele keer strafrechtelijk veroordeeld, noch heeft hij een strafblad.

Dit zijn allemaal elementen waarmee verwerende partij rekening had moeten houden bij het beoordelen van het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde. De bestreden beslissingen betreffen immers een beslissing met grote impact voor verzoeker, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Er werd ook onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker, waardoor verwerende partij het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd alleszins onvoldoende rekening gehouden met de privé- en gezinssituatie van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden.

6.

Daarnaast spreekt artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet over “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

Uit rechtspraak van de Raad blijkt dan ook het volgende:

Zie bv. RvV 31 augustus 2021, arrest nr. 259 770:

“Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). [...] De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod.”

Of ook RvV 26 juli 2021, arrest nr. 258 664:

“Verzoeker werd meermaals veroordeeld tot gevangenisstraffen, wat slechts gebeurt indien strafbare feiten met enige ernst werden gepleegd, en de constatactie dat de strafrechter het, bij de meest recente veroordeling, vereist achtte om een gevangenisstraf van acht jaar op te leggen alleen al toont aan dat verzoeker zeer ernstige strafbare feiten pleegde.”

In dit arrest oordeelde de Raad dus dat er sprake was van ernstige feiten daar er een gevangenisstraf van maar liefst 8 jaar werd opgelegd. Verzoeker werd evenwel nooit veroordeeld tot dergelijke straffen: verzoeker werd 1 keer de gunst van het uitstel verleend en verkreeg de overige keren een geldboete, dan wel een gevangenisstraf van hoogstens 3 jaar.

Zie andere voorbeeld van een “ernstig” strafbaar feit in RvV 5 juli 2021, arrest nr. 257 658:

“Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker een ernstig strafbaar feit pleegde door zijn echtgenote te vermoorden [...]”

Zie ook nog RvV 5 juli 2021, arrest nr. 257 648:

“Eerdere strafrechtelijke veroordelingen volstaan op zich niet als reden om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Uit het gedrag van de betrokken vreemdeling moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijken en motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

In dit arrest oordeelde de Raad in het voordeel van de verwerende partij, doch het ging daar o.a. om zware harddrugsfeiten, waarbij de eigen minderjarige kinderen werden betrokken.

Verwerende partij heeft aldus in het geval van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met het blanco strafverleden van verzoeker in het licht van de rechtspraak van Uw Raad over wat als ‘ernstig’ dient te worden beschouwd.

Het middel is ook om deze reden gegrond.

7.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker en gaat verwerende partij er te gemakkelijk vanuit dat zijn privé, gezins- en familielevens niet beschermenswaardig genoeg zou zijn in de zin van artikel 8 EVRM.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds zeer geruime in België; sinds 2022. Hij onderhoudt sociale bindingen met vrienden en kennissen, hetgeen hij in zijn herkomstland niet meer heeft.

Niet alleen betekent dit dat heel zijn leven zich hier situeert, doch betekent dit ook dat hij intussen geen bindingen meer onderhoudt met zijn land van oorsprong. Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat heel veel familieleden en vrienden van verzoeker op legale en duurzame wijze in België wonen.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, daar hier melding van wordt gemaakt in de bestreden beslissingen, doch stelt dat er onvoldoende beschermenswaardige banden bestaan.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de het sociale, privé en familielevens van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts

na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

8.

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden en zich louter gebaseerd heeft op 1 PV, waar nog geen gevolg aan werd gegeven zonder te onderzoeken of verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde!

9.

Hem een bevel af te leveren, die gapaard gaat met een inreisverbod van 3 jaar is dan totaal voorbarig!

De motivering van verwerende partij heeft op geen enkele wijze hierop betrekking, waardoor er van een correcte, concrete billijke afweging geenszins sprake is.

Hem nu een verblijf weigeren – hem als ware uitspuwen – staat absoluut niet in verhouding!

Dit alles wordt niet afdoende gemotiveerd. Men vat louter het procesverbaal, waaraan nog geen enkel gevolg werd gegeven samen en komt dan op algemene wijze tot de vaststelling dat men thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, quod non.

10.

Daarmee gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de weigering van verblijf aan verzoeker, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

De proportionaliteitstoets werd derhalve niet gedaan door verwerende partij.

11.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Verzoeker heeft zich nooit schuldig gemaakt aan strafbare feiten, integendeel zelfs!

Ten onrechte een bevel uitvaardigen met een inreisverbod van 3 jaar, door 1 procesverbaal waaraan nog geen gevolg werd gegeven en dat door verzoeker integraal wordt betwist gelet op zijn verklaring, is buiten verhouding!

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. §2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen. §4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Bovengenoemde artikelen vormen een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38.

*Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).*

Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

12.

In de bestreden beslissingen focust verwerende partij slechts op het gegeven dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan feiten van heling, quod non! Het is slechts 1 PV waarop verwerende partij haar beslissing baseert. Verzoeker werd in het verleden nog nooit veroordeeld. Er wordt met andere woorden enkel gefocust op 1 proves-verbaal, waaraan nog geen gevolg werd gegeven. Verzoeker betwist al deze feiten, hij heeft de E-step niet gestolen.

Zoals gezegd bepaalt artikel 43 Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu, beschikt verzoeker over een blanco strafblad en heeft zich nooit schuldig gemaakt aan strafbare feiten. Verzoeker werd nooit veroordeeld of vervolgd. De bestreden beslissingen zijn dan ook absurd gemotiveerd.

Met dit alles werd door verwerende partij evenwel onvoldoende rekening gehouden. Dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie, zoals vereist door artikel 43 Vreemdelingenwet, is dan ook onvoldoende sprake.

13.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht. Men neemt gewoon aan dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van heling, dewelke door verzoeker integraal wordt betwist.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

*Doch zoals gezegd volstaat de loutere vaststelling dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen, op zich zelfs niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (*Grote Kamer*), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).*

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds als volgt (RvV 6 november 2013, arrest nr. 113 395):

“Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou

gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: “gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend”. Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen.”

Ook in een ander arrest vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de DVZ, waarbij de gezinshereniging van een derdelander met zijn Belgisch kind werd geweigerd wegens drugsfeiten, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een Fkaart (RvV 13 januari 2016, arrest nr. 159 789). Het middel is alle bovengenoemde redenen gegrond.

14.

Vermoeden van onschuld (art. 6, §2 EVRM) als zelfstandige schending en als versterking van de motiverings- en proportionaliteitsgebreken

Artikel 6, §2 EVRM bepaalt dat “eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld volgens de wet is bewezen.” Deze onschuldpresumptie geldt in de kern voor strafprocedures, maar strekt verder: ook administratieve autoriteiten mogen het bestaan van schuld niet poneren of suggereren wanneer er geen strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft herhaaldelijk geoordeeld dat ook uitspraken, beslissingen of motiveringen buiten de strafprocedure de onschuldpresumptie kunnen schenden wanneer zij, zonder veroordeling, ondubbelzinnig de schuld van de betrokkene insinueren of vaststellen (zie o.m. EHRM, Minelli/Zwitserland, 25.03.1983; EHRM, Rushiti/Oostenrijk, 21.03.2000; EHRM, Capeau/België, 13.01.2005; EHRM (GK), Allen/VK, 12.07.2013).

Administratieve overheden mogen, in het kader van openbare-orde-beoordelingen, enkel het persoonlijk gedrag in rekening brengen en moeten dat doen aan de hand van concrete, actuele en voldoende ernstige feiten (zie reeds door verzoeker ingeroepen HvJ-rechtspraak: Bouchereau C-30/77; Tsakouridis C-145/09; P.I. C-348/09). Dat laat niet toe om, bij afwezigheid van een veroordeling, de betrokken persoon als schuldige te behandelen of strafbare feiten als vaststaand te beschouwen. Een louter politieel PV, zonder vervolging, zonder rechterlijke vaststelling, en zonder bijkomende objectieve ondersteuning, kan de conclusie van een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging niet dragen. Doet de overheid dat toch, dan is dit (i) in strijd met art. 6, §2 EVRM, (ii) manifest onzorgvuldig en (iii) kennelijk onredelijk in de zin van de motiveringsleer.

Verwerende partij stelt — in essentie op basis van één PV — dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan heling. Er is geen veroordeling, geen dagvaarding, geen aanhouding of gerechtelijke aanstelling van schuld.

De gebruikte redenering en bewoordingen wekken ondubbelzinnig de indruk van schuld, en gaan bovendien verder dan wat voor een administratieve openbare-orde-toets noodzakelijk is.

Dit miskent de onschuldpresumptie zoals uitgelegd door het EHRM. Zelfs voor nietstrafrechtelijke beslissingen geldt dat het bestuur geen bewoordingen of gevolgtrekkingen mag hanteren die de schuld van de betrokkene als vaststaand voorstellen bij afwezigheid van een veroordeling (zie o.m. Capeau/België, waar het Hof België veroordeelde wegens taalgebruik dat schuld impliceerde na een sepot/acquittal; Allen/VK en Rushiti/Oostenrijk bevestigden hetzelfde uitgangspunt).

De verwerende partij had, los van de onschuldpresumptie, een individuele en actuele risicoanalyse moeten maken, gedragen door objectieve elementen die verder reiken dan een ongeverifieerd PV. Door dat niet te doen en door schuld te insinueren, schendt zij cumulatief:

art. 6, §2 EVRM (onschuldpresumptie),

art. 2 en 3 Wet Formele Motivering, art. 62 Vw (onvoldoende, niet-pertinente en nietdraagkrachtige motieven),

het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en

de evenredigheidstoets (art. 8 EVRM; art. 43, §2 en 45 Vw; art. 27 Richtlijn 2004/38/EG; art. 5 en 11 Terugkeerrichtlijn).

Wanneer de overheid — in strijd met art. 6, §2 EVRM — uitgaat van (de schijn van) schuld, wordt de proportionaliteitsbalans structureel verstoord: de ernst van het aan de betrokkene toegeschreven gedrag wordt overschat, en de inbreuk op zijn privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM) wordt onderschat. Dat leidt tot oneigenlijke inzet van verregaande instrumenten zoals een bijlage 13 en een inreisverbod van 3 jaar, terwijl minder ingrijpende maatregelen of zelfs geen maatregel de juiste uitkomst zouden zijn bij een neutrale, presumptionconforme beoordeling.

Deze EVRM-schending volstaat zelfstandig voor nietigverklaring van beide beslissingen. Subsidiair geldt dat, zolang geen veroordeling bestaat, DVZ minstens neutraal en hypothetisch moet motiveren, met objectieve en verifieerbare elementen waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt. Die lat wordt hier niet gehaald.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In haar eerste middel werpt de verzoekende partij wel de schending op van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde beginselen geschonden wordt door de eerste bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor waar zij de schending opwerpt van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt verder vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verzoekende partij betwist niet dat zij thans in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel. Met haar betoog dat volledig gericht is tegen het openbare orde-motief gaat verzoekende partij er derhalve aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing nog een ander, evenzeer determinerend motief bevat zodat de kritiek tegen het openbare orde-motief hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten nu dit afdoende geschraagd is door de vaststelling dat zij op illegale wijze in België verblijft. Immers moet de verwerende partij in dergelijk geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoekende partij er immers op wijst dat zij niet werd aangehouden, niet strafrechtelijk veroordeeld is en geen strafblad heeft, benadrukt de Raad dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, er niet aan in de weg staat dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad merkt verder op dat verzoekende partij één en ander probeert te minimaliseren in haar verzoekschrift, maar er niet in slaagt de vaststellingen uit het TARAP-verslag te weerleggen. Uit dit verslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat ten aanzien van verzoekende partij proces-verbaal werd opgesteld omdat zij op 10 oktober 2025 op de openbare weg aangetroffen werd in het bezit van een gestolen step. Verzoekende partij betwist ook niet dat ten aanzien van haar een proces-verbaal omwille van feiten van heling werd opgesteld. Haar betoog waar zij stelt dat zij de e-step niet heeft gestolen gaat volledig voorbij aan het gegeven dat er ten aanzien van haar geen proces-verbaal omwille van diefstal, maar wel omwille van heling werd opgesteld. Met haar verder volledig ongesubstantieerd betoog dat zij niet wist dat de e-step gestolen was en "*d(e) handelaar (...) eveneens aangegeven (heeft) dat de politiediensten ten allen tijden vragen mogen stellen*" slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de politie zoals die blijken uit het TARAP-verslag en op grond waarvan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk acht dat de verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en haar tevens op die grond een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het loutere gegeven dat zij geen strafrechtelijk verleden heeft doet aan voorgaande geen afbreuk.

Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou kunnen nemen indien zij kan aantonen dat het om meerdere feiten gaat en dat er sprake moet zijn van "*ernstige redenen van openbare orde*". De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen "*schaden*". Een "*gewone*" schending van de openbare orde kan aldus volstaan.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de artikelen 43, 44*bis*, § 2 en 45 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/38 wijst de Raad erop dat dit alles betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden en verzoekende partij, die een derdelander is waarvan niet blijkt dat zij een familielid is van een Unieburger, geenszins aannemelijk maakt dat zij onder de toepassing van voormelde regelgeving valt. Haar verwijzing naar deze regelgeving is dan ook geenszins dienstig *in casu*.

Het betoog van verzoekende partij waar zij de vastgestelde feiten zonder meer betwist en daarnaast hoe dan ook meent dat de feiten niet (voldoende) ernstig zijn – waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft – en dat niet blijkt dat zij door haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde – terwijl uit de politionele vaststellingen inzake heling op 10 oktober 2025 toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare te kunnen schaden.

2.7. De Raad merkt verder wel op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meent dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Zij ziet ook een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 8 EVRM, dat luidt: *“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet definieert. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

Verzoekende partij houdt dan wel een schending van haar gezins- en familieleven voor, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij enig beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft. Zoals immers ook blijkt uit het administratief dossier verklaarde verzoekende partij op 10 oktober 2025 dat zij geen partner, kinderen of andere familie heeft in België. De verwerende partij motiveert dan ook geenszins verkeerdelijk dat zij *“verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben”*.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven, merkt de Raad verder ook op dat het aan de verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als *“gewone”* sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘privéleven’ doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt. Buiten de loutere verklaring op 10 oktober 2025 dat zij al drie jaar in België verblijft en zij hier *“4 vrienden”* heeft, blijft zij op dat vlak volledig in gebreke, hetgeen des te problematischer is nu – zoals de verwerende partij ook terecht verwijst in de eerste bestreden beslissing – het EHRM in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is

gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Zij toont met haar niet-geconcretiseerd betoog geenszins aan dat de verwerende partij enig relevant gegeven inzake haar privéleven veronachtzaamd heeft. Voor zover zij vrienden heeft in België, betreft dit niet meer dan gewone sociale relaties die niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Haar betoog dat zij geen bindingen meer zou hebben met het herkomstland, dit terwijl zij blijkens haar verklaringen op 10 oktober 2025 stelde dat zij nog familie heeft in het herkomstland hetgeen dit bloot betoog danig in perspectief plaatst, temeer het loutere feit enige jaren in een ander land doorgebracht te hebben geenszins maakt dat alle banden met het herkomstland teloor zouden zijn gegaan, doet voorts geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt enig beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven in België te hebben en zij derhalve geen schending van artikel 8 EVRM aantoot.

2.8. Met haar betoog dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.9. Verzoekende partij zet een tweede en derde middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Wat het beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13 sexes) betreft:

Tweede middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel; van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

1.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 3 jaar dan nog, moet worden afgeleverd.

Als enige motivatie werd zijn illegaal verblijf opgegeven én het proces-verbal inzake de feiten van heling, dewelke verzoeker ten stelligste betwist!

De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen. Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

“§1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; [...]

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van deze duur te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar de redenen waarom verwerende partij meent dat er een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, zijnde het feit dat verzoeker werd verhoord als verdachte in een strafonderzoek, ZONDER te worden aangehouden na verhoor, zonder te worden vervolgd, laat staan veroordeeld. Daarop wordt enorm gefocust zonder meer, waarna men er op standaard en hypothetische wijze vanuit gaat dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een duur van 3 jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoeker heeft hier immers zijn privé- en gezinsleven. Hij verblijft hier tezamen met zijn familieleden, waardoor zijn hele leven zich hier situeert en hij geen banden meer onderhoudt met zijn land van oorsprong. Hiervan is verwerende partij wel degelijk op de hoogte.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van 3 jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Men beperkt zich tot een exacte kopie van de motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

2.

De bestreden beslissing wordt, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van 3 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 3 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Een inreisverbod is een zware maatregel met ruimtelijke en temporele impact. Het hanteren van een maximale duur (3 jaar) louter op basis van een niet-getoetst PV miskent niet enkel de motiverings- en evenredigheidseisen (art. 74/11, §1, tweede lid en art. 74/13 Vw; art. 5 en 11 Terugkeerrichtlijn), maar ook de onschuldpresumptie (art. 6, §2 EVRM).

Zolang geen strafrechterlijke vaststelling bestaat, kan de overheid de veronderstelde heling niet als vaststaand vertrekpunt nemen om de zwaarte of duur van het inreisverbod te verantwoorden. Het ontbreken van een neutrale en presumption-conforme benadering maakt de sanctiekeuze kennelijk onevenredig en onwettig.

3.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

Noch heeft zij rekening gehouden met verzoekers medische toestand zoals hierboven al naar werd verwezen.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze banden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk zijn wens is gelet op zijn gezins- en familieleden alhier.

Bovendien zou verzoeker, bij een terugkeer naar Marokko en een inreisverbod van 3 jaar, verplicht worden om gedurende deze hele periode gescheiden te leven van zijn familieleden.

4.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een duur van 3 jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleden kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger

belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM

1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

2.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

3.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieelid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met het privé, gezins- en familieleven van verzoeker.

4.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust enkel op 1 PV, dewelke door verzoeker integraal wordt betwist. Verzoeker heeft de E-step niet gestolen. Noch ligt er een arrestatie voor, noch veroordelingen, ... doch gaat verwerende partij over tot het nemen van deze beslissingen. Verzoeker is niet schuldig waardoor hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

IMen concludeert dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor verwerende partij besluit dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van het plegen van strafbare feiten en de bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat het moet gaan om een ernstige bedreiging, zoals hierboven werd aangehaald. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn familie heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.10. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.11. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr.138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Er dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en het vertrouwensbeginsel worden geschonden. Bij gebrek aan enige toelichting hierover is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.12. Waar verzoekende partij in het tweede middel de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl in het tweede middel de bestreden beslissing een inreisverbod betreft. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve *in casu* niet dienstig. Volledigheidshalve verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet heeft aangetoond.

2.13. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. Het bestreden inreisverbod vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een

inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden als zou niet gemotiveerd zijn waarom haar een inreisverbod wordt gegeven. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt vastgesteld dat een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar aan de orde is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt, na een afweging van alle relevante gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* gepast is. Het loutere gegeven dat de motivering inzake de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij gelijklopend is met de motivering gehanteerd in de bijlage 13 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat maakt niet dat uit de gegeven motivering van het inreisverbod niet blijkt waarom de verwerende partij kiest voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.14. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.16. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.17. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 11 oktober 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel is haar beroep tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“De duur van het inreisverbod (...) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”*

In casu blijkt uit de omstandige motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld omwille van feiten van heling en dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij zich doelbewust op illegale wijze op het grondgebied ophoudt en dat er, gelet op haar verklaringen, geen gegevens voorhanden zijn die een schending zouden opleveren van de artikelen 3 en 8 EVRM zodat, gelet op deze feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, zij oordeelt dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* gepast is.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder afdoend onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat ten aanzien van verzoekende partij een

proces-verbaal werd opgemaakt wegens feiten van heling. De Raad wijst er daarbij op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal wegens feiten van heling werd opgemaakt mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België of enige medische of andere problematiek.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing niet aangehouden noch vervolgd of veroordeeld werd, herhaalt de Raad dat dit er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Zij maakt met haar betoog geen schending van artikel 6, tweede lid van het EVRM aannemelijk.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de vermeende feiten van heling mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk ten aanzien van haar een proces-verbaal omwille van feiten van heling werd opgesteld. Waar zij de feiten van heling betwist, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel.

2.18. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij een privé- en gezinsleven heeft in België; volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel dienaangaande waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt in België een beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM te hebben. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij bezwaarlijk ter zake enige belangenafweging verwachten. Met haar verder ongesubstantieerd betoog geen banden meer te hebben met het herkomstland doet zij hieraan geen afbreuk.

Verzoekende partij verwijst verder naar haar *“medische toestand”* waarmee volgens haar geen rekening zou zijn gehouden, maar zij brengt geen enkel concreet gegeven bij waaruit kan blijken dat zij een medische problematiek vertoont, laat staan een medische problematiek die een impact kan hebben op de besluitvorming inzake het bestreden inreisverbod.

2.19. Met haar betoog dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen. Het tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER